

DE HAAS EN DE EGEL.

KINDEREN, als jullie denkt dat het verhaal, dat ik nu ga doen, een fabel is, dan heb jullie het mis. Het moet wel echt waar zijn, want mijn grootvader, die het mij wel honderdmaal verteld heeft, zoo'n schik had hij er in, was gewoon er altijd bij te zeggen: „Het moet toch werkelijk gebeurd zijn, jongen, anders zouden de menschen het immers niet vertellen!”

Nu het verhaal zelf; dat is zóó:

Het was op een Zondagmorgen in de herfst. De boekweit bloeide nog, de zon stond stralend aan de heldere hemel, de morgenwind streek warm over het afgemaaide korenveld, de leeuweriken jubelden hoog in de lucht, de bijen zoemden in de boekweit en de menschen gingen op hun Zondagsch gekleed naar de kerk. Alle schepselen waren blij, en het egeltje ook.

Het stekelbeest stond voor de deur van zijn woning, het had de armen over elkaar geslagen, keek naar buiten over het zonnige veld en neuriede een liedje, zoo goed of zoo kwaad als een egeltje dat op een mooie Zondagmorgen doen kan. Terwijl hij zoo zachtjes voor zich heen zong, bedacht hij opeens, dat hij wel eens een kuiertje kon gaan maken terwijl zijn vrouw de kinderen waschte en aankleedde, en eens kon gaan kijken hoe zijn bieten op het veld groeiden.

Dat bietenveld lag vlak bij zijn woning, en hij was gewoon er met zijn gezin geregeld van te eten; daarom vond hij dat het zijn bietenveld was. Zoo gezegd zoo gedaan.

De egel deed de huisdeur achter zich dicht en stapte de weg op die naar het bietenveld leidde. Hij was nog niet heel ver van huis verwijderd en wilde juist om een boschje heenloopen om zoo bij het

bietenveld te komen, toen hij een haas ontmoette, die met zoowat dezelfde bedoeling was uitgegaan als de egel, en wel om zijn koolveld te bekijken.

Toen de egel de haas zag, zei hij vriendelijk goede morgen. De haas, die zichzelf een heel voornaam heer vond en geweldig trotsch was, groette niet terug, maar zei heel uit de hoogte tegen de egel: „Zeg, hoe komt het dat je zoo in de vroege morgen al in het veld rondloopt?”

„Ik maak een wandeling,” zei de egel.

„Wat, wandelen?” spotte de haas. „Me dunkt, je kon je beenen wel voor wat beters gebruiken.”

Dit antwoord hinderde de egel verbazend, want hij kan heel veel verdragen, maar alleen over zijn beenen mag je niets zeggen, die zijn van nature nu eenmaal krom en dat kan hij niet helpen.

„Wat verbeeld jij je wel?” zei de egel. „Denk jij dat je met je beenen meer kan uitrichten dan ik?”

„Zeker denk ik dat,” antwoordde de haas.

„Nu, dat kunnen we probeeren,” zei de egel. „Ik wed dat ik het win, als we om het hardst gaan loopen.”

„Dat is bespottelijk, jij met je kromme beenen,” zei de haas, „maar als je bepaald wedden wilt, mij best. Waar zullen we

„Ik maak een wandeling,” zei de egel.

om wedden?"

„Om een goud tientje en een sukadekoek," zei de egel.

„Goed," zei de haas, „aangenomen. We kunnen dadelijk beginnen."

„Nee, zoo'n haast heeft het ook weer niet," zei de egel; „ik ben nog heelemaal nuchter en nog niet op krachten; eerst ga ik naar huis wat ontbijten en dan ben ik over een half uurtje weer hier."

Meteen keerde de egel zich om en ging de weg naar huis toe, en de haas had daar niets tegen.

Onderweg dacht de egel bij zichzelf: „De haas vertrouwt op zijn lange beenen, maar ik zal hem toch wel krijgen. Hij is wel een voornaam heer, maar dom is hij toch en betalen zal hij ook."

Toen de egel thuis kwam, zei hij tegen zijn vrouw: „Vrouw, kleeid je vlug aan, je moet mee naar het veld."

„Wat is er te doen?" vroeg de vrouw.

„Ik heb met de haas om een goud tientje en een sukadekoek gewed, wie het hardste loopen kan," zei de egel, „en daar moet je bij zijn."

„O hemel, man!" schreeuwde de vrouw van schrik, „ben je niet goed wijs? Heb je dan heelemaal je verstand verloren? Hoe kan jij nu met een haas om het hardst willen loopen?"

„Hou je mond, vrouw," zei de egel, „dat is mijn zaak. Vrouwen moeten niet meepraten over zaken van mannen. Vlug, kleeid je aan, en ga mee!"

Wat kon de vrouw anders doen dan gehoorzaam volgen? Ze moest wel mee, of ze wilde of niet.

Toen ze samen onderweg waren, zei de egel tegen zijn vrouw: „Let nu goed op wat ik je ga zeggen. Op de lange akker zullen we onze wedloop houden. De haas loopt dan in de eene voor en ik in de andere, en we beginnen beide aan het bovineind van de akker. Nu heb je niets anders te doen

dan hier beneden in de voor te gaan liggen, en als de haas in de andere aan komt loopen, dan roep je: „ik ben er al.”

Intusschen waren ze beiden bij de akker gekomen; de egel wees zijn vrouw de plaats aan waar ze blijven moest en liep zelf langs de voor naar boven. Toen hij aan het hoogste punt gekomen was, was de haas er al. „Kunnen we beginnen?” vroeg de haas. „Jawel,” zei de egel. „Vooruit dan.” En nu ging ieder in zijn eigen voor staan. De haas telde: „Een, twee, drie,” en als een stormwind snelde hij de akker af. De egel deed maar een pas of drie, toen bukte hij zich neer in de voor en bleef stil zitten.

Toen de haas in volle vaart aan het benedeneind van de akker aankwam, riep het egelvrouwtje: „Ik ben er al!” De haas schrok van verbazing; hij dacht dat het de egel zelf was die dat riep, want zooals jullie weten ziet een egelvrouwtje er precies zoo uit als haar man.

De haas dacht dat hij op een of andere manier gefopt moest zijn, want hoe kon de egel met zijn kromme pooten het van hem gewonnen hebben? Dus hij riep: „Dat doen we nog eens, nu terug; één, twee, drie!” En

Het egelvrouwtje riep : „Ik ben er al!”

weer snelde hij voort als de wind, dat de ooren hem haast van het hoofd waaiden. Het egelvrouwtje bleef stil waar ze was. Toen de haas aan het bovineinde aankwam, vertoonde de egel zich en riep: „Ik ben er al.”

De haas was buiten zichzelf; hij kon zijn nederlaag niet erkennen en riep: „Nog eens!”

„Mij goed,” antwoordde de egel, „als jij er lust in hebt wil ik het nog wel eens doen.”

Zoo liep de haas drie en zeventig maal heen en weer, en telkens was de egel of het egelvrouwtje er eerder dan hij.

Maar de vier en zeventigste keer hield de haas het niet meer vol. Midden op de akker viel hij flauw. De egel pakte het gouden tientje, riep zijn vrouw bij zich en prikte de sukadekoek op de stekels van haar rug, en beiden gingen vergenoegd naar huis. Nooit spotte de haas meer over de kromme beenen van de egel. En als de egel en zijn vrouw niet gestorven zijn, dan leven ze heden nog.

Sprookjesboeken van Vader Haas

NAVERTELD DOOR FELIX ORTT MET PRENTJES VAN JAN WIEGMAN
ZESDE BOEKJE
UITGAVE VAN HAAS' AZIJNFABRIEKEN N.V.
— — — HAARLEM — — —

Sprookjesboeken van Vader Haas

ZESDE BOEKJE

Sprookjes van Grimm, voor de kleintjes naverteld

DOOR

FELIX ORTT